ഭാഷാശാസ്ത്രം വ്യാകരണത്തെ നോക്കുമ്പോൾ

സംജ്ഞകളും വിവക്ഷകളും സംബന്ധിച്ച ചില വിചിന്തനങ്ങൾ

ഡോ. സി.ജെ. ജോർജ്ജ്
അസോസിയേറ്റ് പ്രൊഫസർ, ഡോ. അംബേദ്കർ ഗവ.കോളേജ്, ബാലുശ്ശേരി

കേരളപാണിനീയം, അല്ലെങ്കിൽ മലയാഴ്മയുടെ വ്യാകരണം, അതുമല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും വ്യാകരണകൃതി ഭാഷാശാസ്ത്രപരമായി വായിക്കുന്നത് വ്യാകരണസെമിനാറുകളിലും ഭാഷാശാസ്ത്രസെമിനാറുകളിലും സാധാരണമാണ്. തിരിച്ച് കണ്ടിട്ടില്ല; ഭാഷാശാസ്ത്രം വ്യാകരണദൃഷ്ടിയിൽ പരിശോധിക്കാൻ ആരും തുനിഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. എന്തായാലും വ്യാകരണവും ഭാഷാശാസ്ത്രവും രണ്ടു പഠനമേഖലകളാണ് എന്ന പൂർവ്വധാരണയുണ്ട് ഇപ്പറഞ്ഞ വായനാപരിപാടികളിൽ. രണ്ടു വ്യത്യസ്തവിഷയങ്ങൾ എന്ന പ്രതീതി സൃഷ്ടിക്കുന്ന നമ്മുടെ ബോധനപരിപാടികൾ അതിന് അടിത്തറയൊരുക്കുന്നതുമാണ്. അതേ സമയം, അവയെ വ്യാവർത്തിപ്പിച്ച് മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ അത്രയൊന്നും വ്യക്തത കൈവരിച്ചുകാണുന്നുമില്ല. ഒന്നു പഴയ സമ്പ്രദായമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അശ്ശാസ്ത്രീയവും—ഇത്തരം ഫോക് ധാരണകളാണ് പൊതുവിൽ പ്രവർത്തനക്ഷമമായിരിക്കുന്നത്. ഭാഷാശാസ്ത്രം പുതിയതും ശാസ്ത്രീയവുമാണെന്ന ധാരണയിൽ അത് ആകാംക്ഷാപൂർത്തി കൈവരിക്കുന്നു. ഇതു മതിയോ? ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വ്യാകരണത്തെ വായിക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചും.

വ്യാകരണവും ഭാഷാശാസ്ത്രവും രണ്ടു വിജ്ഞാനധാരകളാണോ, ഇവ രണ്ടും സംഗമിക്കുന്നതിലൂടെ ഉരുത്തിരിയുന്നത് ഇന്റർ ഡിസിപ്ലിനറിയായ പഠനമാണോ, ഇവ രണ്ടു വ്യതിരിക്തവിഷയങ്ങളെങ്കിൽ അതിനെ എങ്ങനെ വ്യാവർത്തിപ്പിക്കാം തുടങ്ങിയ പല ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം തേടാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കേണ്ടതില്ലേ? ഭാഷാശാസ്ത്രപരമായി വ്യാകരണത്തെ നോക്കിക്കാണണമെങ്കിൽ അവ വേറിട്ട രണ്ടു

വിചിന്തനധാരകളായിരിക്കുമല്ലോ. അങ്ങനെ വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആ വേർതിരിവ് എന്താണെന്ന കാണേണ്ടതുണ്ട് ഭാഷാപഠനോത്സുകരായ ആളുകളെങ്കിലും. ഭാഷാവിദ്യാർത്ഥികളുടെ പഠനത്തിൽ വലിയ പ്രാധാന്യത്തോടെയും തെളിച്ചത്തോടെയും സമീപിക്കേണ്ട ഒന്നാണ് ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ച് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഈ വിജ്ഞാനധാരകൾ. ഭാഷയെന്നാൽ ആശയവിനിമയോപാധി എന്ന ലളിതമായ മനസ്സിലാക്കലിനപ്പുറത്ത് ഭാഷ എന്ന നമ്മുടെ അടിസ്ഥാനപഠനവിഭവത്തെ അടുത്തറിയാനുള്ള വഴികളായി ഈ മേഖലകളിലുള്ള പരിശീലനം മാറിത്തീരേണ്ടതുണ്ട്.

ഭാഷാപഠനത്തിൽ സാഹിത്യജനുസ്സുകളെക്കുറിച്ചുള്ള സാമാന്യപരിചയം ലഭിക്കുന്നതിനപ്പുറത്ത്, ഭാഷ എന്ന പ്രതിഭാസത്തെക്കുറിച്ച് കാര്യമായ ധാരണയുണ്ടാകേണ്ടതില്ല എന്ന അയഞ്ഞ സമീപനമാണ് പൊതുവിൽ കണ്ടുവരുന്നത്. വ്യാകരണപഠനത്തിന്റെയും ഭാഷാപഠനത്തിന്റെയും ഭാഗമായി കേരളപാണിനീയത്തിലും മറ്റുമായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കുറച്ചുകാര്യങ്ങളെ വ്യാകരണം എന്ന പേരിലും, പ്രഭാകരവാര്യരുടെയും പ്രബോധചന്ദ്രൻനായരുടെയും വേണുഗോപാലപ്പണിക്കരുടെയും ആൻഡ്രൂസുകുട്ടിയുടെയും മറ്റും പരിചയകൃതികളെ ആശ്രയിച്ച് ചില സങ്കല്പനങ്ങളെ ഭാഷാശാസ്ത്രമെന്ന നിലയിലും പരിചയപ്പെടുവാൻ മാത്രമേ കഴിയുന്നുള്ളൂ. മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, വ്യാകരണം ഭാഷാനിയമപരിപാലനജാഗ്രതപുലർത്തുന്ന ഒരു പഴയ സമീപനമാണെന്നും ഭാഷാശാസ്ത്രം ഭാഷയുടെ ആധുനികവും ഉദാരവും വസ്തുനിഷ്ഠവുമായ പഠനമാണെന്നും പഠിപ്പിച്ചെടുക്കാനേ പൊതുവിൽ നമ്മുടെ കലാശാലാനിലവാരത്തിലുള്ള ഭാഷാപഠനം സഹായകമാകുന്നുള്ളൂ. (മലയാളഭാഷാവിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിലാക്കലുകളെ കണക്കിലെടുത്താണ് ഇങ്ങനെ പറയുന്നത്) വ്യാകരണം ഒരു രാജാധിപത്യവ്യവഹാരമാണ്, ഭാഷാശാസ്ത്രം ഒരു ജനാധിപത്യവ്യവഹാരവും എന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നിടത്തോളമൊക്കെ വിമർശനാത്മകവിചിന്തനം മുന്നേറാറുണ്ട്. എന്നാൽ എന്താണ് അതിന്റെ വിവക്ഷ എന്നു ബോധ്യമില്ലാത്ത ഒരു നിലയിലാണ് നമ്മുടെ ഈ മേഖലകളിലുള്ള പഠനം ഭാഷാവിദ്യാർത്ഥികളിൽ സമർത്ഥരായ ആളുകളെപ്പോലും കൊണ്ടുചെന്നെത്തിക്കുന്നത്. ഭാഷയിലെ അധികാരത്തെക്കുറിച്ച് ജാഗ്രത നടിക്കുമ്പോഴും വ്യാകരണവും ഭാഷാശാസ്ത്രവും തമ്മിലുള്ള അധികാരപരമായ ശ്രേണീകല്പനയെ ഒരു കൗതുകത്തിനുവേണ്ടിപ്പോലും നാം പരിശോധനാവിഷയമാക്കുന്നില്ല, പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്നുമില്ല.

വ്യാകരണത്തെയും ഭാഷാശാസ്ത്രത്തെയും രണ്ടു സംജ്ഞകളെന്ന നിലയിൽ സാദ്ധ്യമാക്കുന്ന വിഷയഭിന്നതയെയെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കാൻ

ഈ മേഖലയിൽ ശ്രദ്ധ പതിച്ചുപോരുന്നവർ ശ്രമിക്കേണ്ടതില്ലേ? അത്തരമൊരു സൂക്ഷ്മവിവേചനത്തിലാണ് ഭാഷാശാസ്ത്രപഠനം തുടങ്ങേണ്ടതുതന്നെയെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ രണ്ടു സമീപനങ്ങളിലെ പഠനവിഷയം, പഠനരീതി കാര്യങ്ങളിലെ വ്യതിരിക്തതയെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ചും വിലയിരുത്തിയുംകൊണ്ടല്ലാതെ ഇവയെ സംബന്ധിച്ച് വ്യക്തത കൈവരുത്താൻ കഴിയില്ല. മലയാളവ്യാകരണ-ഭാഷാശാസ്ത്ര സംവാദങ്ങളിൽ പങ്കുചേരാവുന്ന മട്ടിൽ പഠിതാക്കൾ സജ്ജരാകുന്നതിന് ഇങ്ങനെയൊരു ഊന്നൽ ഈ വിഷയങ്ങളുടെ ബോധനത്തിൽത്തന്നെ രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. വ്യാകരണമെന്തെന്നും ഭാഷാശാസ്ത്രമെന്തെന്നും മാത്രമല്ല, വ്യാകരണവും ഭാഷാശാസ്ത്രവും തമ്മിലെന്ത് എന്നും ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ വ്യാകരണത്തെ ഭാഷാശാസ്ത്രപരമായി വിലയിരുത്തുന്നു എന്നൊക്കെ ഉപരിവിചാരപരമായി പറയുന്നതിൽ കഴമ്പും കാര്യവുമുണ്ടാകൂ.

വ്യാകരണത്തിന്റെയും ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെയും പ്രയോഗങ്ങൾ എന്താണെന്നു നോക്കിയാൽ ഈ രണ്ടു സംജ്ഞകൾ ഊന്നലുകളിൽ ഭിന്നിക്കുമ്പോഴും ഭാഷാപഗ്രഥനമെന്ന വിപുലമായ അർത്ഥത്തിൽ സമാനാർത്ഥകങ്ങളായി പ്രവർത്തിക്കാൻ കെല്പുള്ളവയാണെന്നു കാണാം. ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചരിത്രം പറയുമ്പോൾ വ്യാകരണം കടന്നുവരും. ഭാഷാശാസ്ത്രവിഭാഗ (അംശം, പാർട്ട്) മായി വ്യാകരണത്തെ കാണാമെന്നർത്ഥം. ഇങ്ങനെ ചരിത്രം നോക്കുമ്പോൾ മാത്രമല്ല വ്യാകരണത്തെ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു ഉപവിഭാഗമായി കാണാറുള്ളത്. ഭാഷാപഠനം എന്ന വിശാലവിവക്ഷയിൽ ഭാഷശാസ്ത്രമെന്ന് ഉപയോഗിക്കുകയും അതിന്റെ ഭാഗമായി വ്യാകരണത്തെ കല്പിക്കുകയും ചെയ്യാൻ പ്രയാസമില്ല. വ്യാകരണപഠനങ്ങൾ എന്ന രാമചന്ദ്രപൈയുടെ പുസ്തകത്തിൽ 'ഭാഷണാംശങ്ങളുടെ രൂപവിശേഷങ്ങൾ അപഗ്രഥിച്ച് ഇന്നിന്ന അർത്ഥങ്ങളിൽ ഇന്നിന്ന രൂപങ്ങൾ വരുമെന്നു വിവരിച്ചുതരുന്ന ഭാഷാശാസ്ത്രവിഭാഗമാണ് വ്യാകരണം' എന്ന വിവരണം ഉദാഹരണം. തൊട്ടുപിന്നാലെ, 'പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന പ്രയോഗങ്ങളുടെ വിവരണമാണ് വ്യാകരണം' എന്നു പറയുമ്പോൾ വിവരണാത്മകഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന് പൊതുവിൽ പറയാറുള്ള വിവക്ഷകളുമായി സമരസപ്പെടുന്നതും കാണാം.

വ്യാകരണം എന്ന സംജ്ഞയുമായി ചരിത്രപരമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ ഭാഷാശാസ്ത്രം നവീനമായ ഒന്നാണ്. എന്നാൽ, ഭാഷാശാസ്ത്രം എന്ന സംജ്ഞ ഉപയോഗിച്ച് നാം മനസ്സിലാക്കാറുള്ള ആധുനികകാലത്തെ ഭാഷാപഠനശാഖകളെ കുറിക്കുമ്പോൾ പലപ്പോഴും വ്യാകരണം എന്ന

സംജ്ഞയും പ്രയോഗിച്ചുകാണാം. ചരിത്രാത്മകവ്യാകരണം, വിവരണാത്മകവ്യാകരണം, പ്രജനകവ്യാകരണം എന്നൊക്കെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ ഓർക്കുക. അങ്ങനെയെങ്കിൽ വ്യാകരണത്തിന്റെ ഉപവിഭാഗമായി ഭാഷാശാസ്ത്രത്തെ സങ്കല്പിക്കാം. ഇവ പരസ്പരനിരാസകമായി അതിന്റെ സംജ്ഞാതലത്തിലെങ്കിലും പണ്ഡിതന്മാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല എന്നാണ് ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നത്. ഇങ്ങനെ, പരസ്പരം ഉള്ളടക്കിയും പരസ്പരപൂരകമായും ഒക്കെ കാണുമ്പോൾ പിന്നെങ്ങനെയാണ് ഇവ രണ്ടു ഗണങ്ങളായിക്കണ്ട് അവയിൽ ഒന്ന് മറ്റതിനെ നോക്കുന്നതായി കല്പിക്കുക? അതിലെന്തു യുക്തിയാണുള്ളത്? ഈ സംശയം ദൂരീകരിക്കുന്നതിനും ഈ സംജ്ഞകളെ അടുത്തറിയുന്നതിനും അവയുടെ പ്രയോഗത്തെയും വിഷയമേഖലകളെയും ഊന്നലുകളെയും ചരിത്രാത്മകതയെയും മുൻനിർത്തുന്ന ഒരു അവലോകനം, വകതിരിച്ചറിയുവാനുള്ള ഒരു ശ്രമം സഹായിച്ചേക്കും.

പ്രാഥമികമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഇന്ത്യയിലെ വ്യാകരണത്തിനും അതിനു സമാനമായി ഗ്രാമർ എന്നറിയപ്പെടുന്ന യൂറോപ്യൻ ഭാഷാസമീപനത്തിനും വളരെ പ്രാചീനത അവകാശപ്പെടാനുണ്ട്. പരമ്പരാഗതവ്യാകരണം, ട്രഡിഷനൽ ഗ്രാമർ എന്നീ പ്രയോഗങ്ങളിൽ അതു കൂടുതൽ സ്പഷ്ടമായി സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ, ട്രഡിഷന്റെ സൂചനകളിൽ പഴക്കം, പ്രാചീനത എന്നിവയുണ്ടല്ലോ. സംസ്കൃതഭാഷയെ അപഗ്രഥിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ പാരമ്പര്യമാണ് വ്യാകരണത്തിലെ സമ്പന്നമായ ഒരു ധാര. ഗ്രീക്ക്-ലാറ്റിൻ ഭാഷകളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിലൂടെ വികസിച്ചുവന്നത് മറ്റൊരു പാരമ്പര്യധാര; യൂറോപ്യൻ പാരമ്പര്യം. വേറെയും ഉണ്ടാകാം. അവ നമ്മുടെ പഠനങ്ങളിൽ കാര്യമായി കടന്നുവരാറില്ല. അതിനാൽ നമുക്കിതു മതി, കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ.

പരമ്പരാഗതവ്യാകരണം എന്നതിനു പുറത്ത് മറ്റൊരു പ്രയോഗവും ഉണ്ട്. സാമ്പ്രദായികവ്യാകരണം. കാലങ്ങളായി പരിചയിച്ചുവരുന്ന രീതിയിലുള്ളത്, മട്ടിലുള്ളത് എന്ന സമ്പ്രദായത്തിലെ വിവക്ഷയും പാരമ്പര്യത്തോട് കണ്ണിചേരുന്നതുതന്നെ.

വ്യാകരണത്തെ പരമ്പരാഗതവ്യാകരണം എന്നും സാമ്പ്രദായികവ്യാകരണം എന്നും വിളിക്കേണ്ടിവരുന്നത് അത്തരത്തിലല്ലാത്ത, എന്നുവെച്ചാൽ മറ്റൊരു രീതിയിലുള്ള സമീപനം ഉണ്ടായിവരുമ്പോഴാണ്. (ആധുനികകവിതയുണ്ടാകുമ്പോഴാണ് പ്രാചീനകവിതയുണ്ടാകുന്നത് എന്നു പറയുന്നതുപോലെ. പുതിയ ബസ്സ്റ്റാന്റ് വരുമ്പോൾ പഴയ ബസ്സ്റ്റാന്റ് ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ.) മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വ്യാകരണരീതികളെ പരമ്പരാഗതവ്യാകരണം

എന്ന വിശേഷിപ്പിച്ചത് യൂറോപ്പിലാണ്. ലത്തീൻഭാഷയിലെ വ്യാക രണത്തെയും അതിന്റെ മാതൃകപിടിച്ചു യൂറോപ്യൻഭാഷകളിലുണ്ടായ വ്യാകരണങ്ങളെയും അങ്ങനെ വിശേഷിപ്പിക്കാനുണ്ടായ സാഹചര്യം നവവൈയാകരണന്മാർ എന്നറിയപ്പെട്ടവരുടെ നവീനവ്യാകരണം ഉണ്ടായി എന്നതാണ്.

നവീനവ്യാകരണം ചരിത്രപരമായ സമീപനത്തിലുള്ളതായിരുന്നു. ചരിത്രപരമായ സമീപനത്തിലുള്ള ഭാഷാപഠനത്തെ ചരിത്രാത്മകഭാഷാ ശാസ്ത്രം അഥവാ ഹിസ്റ്റോറിക്കൽ ലിംഗ്വിസ്റ്റിക്സ് എന്നും (പിൽക്കാല ത്ത്) വിശേഷിപ്പിച്ചുവരുന്നു. ചരിത്രപരമായ സമീപനം രീതിശ്ശാസ്ത്രംവെച്ച് താരതമ്യാത്മകവുമായിരുന്നു. താരതമ്യം എല്ലായിടത്തുമുണ്ട്. ഇവിടെ ഭാഷയിലെ രൂപങ്ങൾ തമ്മിലും ഭാഷകളിലെ രൂപങ്ങൾ തമ്മിലുമാണ് താരതമ്യം. ഈ താരതമ്യപരിപാടി നിർവ്വഹിക്കുന്നതെന്ന വിവക്ഷയിൽ താരതമ്യഭാഷാശാസ്ത്രം അഥവാ കമ്പരറ്റിവ് ലിംഗ്വിസ്റ്റിക്സ് എന്നും പ്രയോഗമുണ്ടായി. ഭാഷാശാസ്ത്രം (ലിംഗ്വിസ്റ്റിക്സ്) എന്ന പ്രയോഗം നവീ നവ്യാകരണത്തോളം പഴയ കാലത്തേക്ക് കടന്നു ചെല്ലുന്നുണ്ടെന്നർത്ഥം. അവിടെയൊക്കെ വ്യാകരണം എന്ന സംജ്ഞയും പ്രയുക്തമായിക്കാണാം. ഹിസ്റ്റോറിക്കൽ ഗ്രാമർ (ചരിത്രാത്മകവ്യാകരണം), കമ്പരറ്റിവ് ഗ്രാമർ (താരതമ്യാത്മകവ്യാകരണം)എന്നിങ്ങനെ. അപ്പോൾ വ്യാകരണവും ഭാഷാശാസ്ത്രവും (ഗ്രാമറും ലിംഗ്വിസ്റ്റിക്സും) തുല്യവിവക്ഷകളോടെ പ്രവർ ത്തിക്കുന്നു എന്നു നമുക്കു വിലയിരുത്താം.

താരതമ്യാത്മകവും ചരിത്രപരവുമായ ഭാഷാപഠനത്തിന് അതുവരെയു ണ്ടായിരുന്ന ഒരു പരിവേഷമുണ്ടായിരുന്നു. അത് സ്വയം ഒരു ശാസ്ത്രമായി കരുതിയിരുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ, അതിന്റെ വക്താക്കൾ തങ്ങളുടെ താരത മ്യാത്മക-ചരിത്രാത്മകസമീപനം മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വ്യാകരണസമീപന ത്തിൽനിന്ന്, സാമ്പ്രദായിക/പരമ്പരാഗതസമീപനത്തിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്ത മായി ഒരു ശാസ്ത്രീയപദ്ധതിയിലാണ് തങ്ങൾ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് വിശ്വസിച്ചു. അതോടെ, പഴയത് ശാസ്ത്രീയമല്ലാത്തതായി. ശാസ്ത്രം എന്നത് ആധുനികതയുടെ ഇഴകളിൽ പ്രധാനമാണ്. വസ്തുനിഷ്ഠത, പരീക്ഷണനി രീക്ഷണപരത തുടങ്ങിയവയാണ് ശാസ്ത്രത്തിന്റേതായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ട പ്രാഥമികമായ കാര്യങ്ങൾ. ചരിത്രാത്മക- താരതമ്യാത്മകസമീപനങ്ങൾ ക്ക് വസ്തുനിഷ്ഠതയും (തെളിവുകളുടെ പിൻതുണ), പരിശോധനാക്ഷമതയും ഉണ്ട്. ആന്തരപുനഃസൃഷ്ടിയും ബാഹ്യപുന:സൃഷ്ടിയും തെളിവുകളുടെ പിൻബലത്തിലാണ് നടക്കുന്നതെന്ന് സാരം. ഇതിലൊക്കെ അനു മാനത്തിന്റേതായ വലിയൊരു പങ്കുണ്ടെന്നത് മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴും

ചരിത്രാത്മക-താരതമ്യാത്മകസമീപനത്തിന്റെ വസ്തുനിഷ്ഠതാവാദത്തെ അംഗീകരിച്ചുകൊടുക്കാം.

ഇവിടെ മറ്റൊരു ചോദ്യവും ആകാം. വ്യാകരണത്തിനു വസ്തുനിഷ്ഠതയില്ലെന്നു പറയാൻ കഴിയുമോ? അവിടെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഭാഷാവസ്തുതകൾ എടുത്തുകാണിച്ചല്ലേ നിയമങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അവ പരിശോധനാക്ഷമവുമാണല്ലോ. ആ നിലക്ക്, വ്യാകരണവും ശാസ്ത്രീയമാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ തെറ്റല്ലല്ലോ. പക്ഷേ, ഇവിടെ ശാസ്ത്രീയതക്ക് ആധാരമാകുന്നത് ഇപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ മാത്രമല്ലെന്നും അതിലുപരി ചില പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ കാര്യങ്ങൾകൂടിയാണെന്നതാണ് ശ്രദ്ധേയമായ സംഗതി.

പതിനെട്ട്, പത്തൊമ്പത് നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ വികസിച്ചുവന്ന ആധുനികതാലോകബോധത്തിന് പ്രകൃതിശാസ്ത്ര-ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങളോടൊന്നിച്ച് വളർന്നുവന്ന ശാസ്ത്രീയതയെ സംബന്ധിച്ച ഉൽക്കണ്ഠയും അവകാശാധികാരമേന്മാബോധവും കൂടെപ്പിറപ്പായിത്തീർന്നിരുന്നു. ചരിത്രമായിരുന്നു മാനവികവിഷയങ്ങളിൽ ഈ ഉൽക്കണ്ഠ ശമിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ചരിത്രാത്മകമായാൽ ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങൾക്ക് സമശീർഷമായ ഒരു ശാസ്ത്രപദവിയിലേക്ക് കടന്നിരിക്കാൻ മാനവികവിഷയങ്ങൾക്കു കഴിയുമെന്ന ബോധം മാത്രമല്ല, അങ്ങനെയാവേണ്ട തുണ്ടെന്ന ഒരു നിർദ്ദേശാത്മകതതന്നെയും രൂപപ്പെട്ടിരുന്നു. ചരിത്രാത്മക-താരതമ്യാത്മക ഭാഷാപഠനത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയപരിവേഷത്തിൽ ഇതുകൂടിയാണ്, ഈ ബോധ്യംകൂടിയാണ് പ്രവർത്തനക്ഷമമാകുന്നത്. ഹെർമ്മൻ പോൾ എന്ന ചരിത്രാത്മകഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ വക്താവ്, ചരിത്രാത്മകമല്ലാത്ത ഭാഷസമീപനങ്ങളെയാകെ അശ്ശാസ്ത്രീയം എന്നു പ്രഖ്യാപി ക്കുന്നതൊക്കെ ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. ശാസ്ത്രീയതാബോധം പ്രസരിപ്പിക്കുന്ന ഈ സമീപനത്തിന്റെ ലോകബോധത്താൽ വശീകൃതനായ ആദ്യത്തെ കേരളീയഭാഷാചിന്തകനാണ് എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ. ഹെർമ്മൻ പോളിനെപ്പോലുള്ളവരുടെ പ്രകടമായ ആശയങ്ങളാൽ പ്രേരിതനായി എന്നല്ല പറയുന്നത്. ചരിത്രാത്മകസമീപനത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്ന ശാസ്ത്രീയതാബോധത്തെ ഏറ്റെടുത്തിരുന്നു അദ്ദേഹം എന്നു സൂചിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ്. ആധുനികതാപദ്ധതി ജനാധിപത്യപരമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയവശംകൂടിയുള്ളതാണ്. ഇക്കാര്യത്തെ മുൻനിർത്തി കേരളപാണിനി സംസാരിച്ചിരുന്നു എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്.

ഒരു നിലയ്ക്ക് ഭാഷാശാസ്ത്രവെളിച്ചത്തിൽ മലയാളവ്യാകരണത്തെ ആദ്യമായി നോക്കിയത് രാജരാജവർമ്മയാണെന്നു പറയാം. ഇവിടെ ഭാഷാശാസ്ത്രം എന്നതിന്റെ വിവക്ഷ ഹിസ്റ്റോറിക്കൽ-കമ്പരറ്റിവ്

ലിംഗ്വിസ്റ്റിക്സ് എന്നാണ്. അങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ ഭാഷാശാസ്ത്രം വ്യാകരണത്തെ നോക്കിയതിന്റെ ആദിമലയാളമാതൃക കേരളപാണിനീയമാണ്. മലയാളഭാഷാചിന്താരംഗത്ത് അതുണ്ടാക്കിയ ആഘാതഫലങ്ങളാണ് കഴിഞ്ഞ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലെ മലയാളഭാഷാചിന്ത എന്നു പറയാൻ തോന്നും. അത് ചരിത്രാത്മകചിന്തയുടെയും താരതമ്യാത്മത്മകചിന്തയുടെയും പരമ്പരാഗതമായ സംസ്കൃതവ്യാകരണചിന്തയുടെയും മേളനമായിരുന്നുവെന്നു നമുക്കറിയാം. അതിലേക്കാണ്, പിന്നീട് വന്ന പഠനങ്ങളിലൂടെ യൂറോപ്പിലെ പിൽക്കാല(ആധുനിക)ഭാഷാശാസ്ത്രചിന്തകൾ കൂടിക്കലരുന്നത്. അതിൽ രാജരാജവർമ്മയ്ക്കു പങ്കുചേരാനായില്ല.

കേരളപാണിനീയത്തിന്റെ ചരിത്രാത്മകപ്പതിപ്പ് രാജരാജവർമ്മയുടെ ചിന്തകളിൽ ഉരുത്തിരിയുന്നതിന് അധികം ദൂരെയല്ലാത്ത കാലത്ത്, ദൂരെ യൂറോപ്പിലെ ചരിത്രാത്മകഭാഷാശാസ്ത്രവിജ്ഞാനകേന്ദ്രങ്ങളുടെ പരിസരങ്ങളിലിരുന്ന് പരമ്പരാഗതവ്യാകരണത്തെ നോക്കിയ സൊസ്യൂർ കണ്ടതും സാക്ഷാത്കരിച്ചതും മറ്റൊന്ന്. വ്യാകരണത്തെ ചരിത്രാത്മകമാക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചല്ല, മറിച്ച് ചരിത്രാത്മകസമീപനത്തോട് സലാം പറഞ്ഞ് ഏകകാലികമായ, സെമിയോളജിക്കലായ ഭാഷാചിന്ത വികസിപ്പിക്കാനാണ് അദ്ദേഹത്തിന് യോഗമുണ്ടായത്.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകം മുതല്ക്കാണ് ചരിത്രാത്മക-താരതമ്യാത്മക ഭാഷാപഠനത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയതാഭാവത്തെ പിൻതള്ളി ഘടനാവാദപരമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഭാഷാശാസ്ത്രധാരകൾ ഉടലെടുക്കുന്നത്. ഇന്ന് ഭാഷാശാസ്ത്രം എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലേക്കു കടന്നുവരുന്ന വിഷയങ്ങൾ അങ്ങനെ കടന്നുവന്നുണ്ടായ വയാണ്. ചരിത്രാത്മകഭാഷാശാസ്ത്രവും ശാസ്ത്രീയമാണെന്ന് അനുവദിച്ചുകൊണ്ടാകാം ഈ പുതുഘട്ടത്തെ ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രമെന്നു വിളിച്ചുപോരുന്നത്. ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രമെന്ന കല്പനയുടെ പരിധിയ്ക്കകത്ത് ചരിത്രാത്മകഭാഷാസമീപനങ്ങൾക്ക് അതിന്റെ വക്താക്കൾ ഇടം അനുവദിക്കുന്നില്ലെന്നാണ് മനസ്സിലാകുന്നത്.

പഴയ, എന്നുവെച്ചാൽ വളരെ പഴക്കമുള്ള വേരുകളോടുകൂടിയ, പരമ്പരാഗത-സാമ്പ്രദായികഭാഷാപഠനത്തിൽനിന്ന്, അതായത് വ്യാകരണരീതിയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ആധുനികമായത് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാനുള്ള പ്രവണതയാണ് ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രപഠനസമീപനങ്ങളിൽ പൊതുവെ കാണുന്നത്. വ്യക്തമാക്കാം. ചരിത്രാത്മകസമീപനത്തെ പിൻതള്ളി വന്നതെങ്കിലും, അതിനും മുമ്പത്തെ വ്യാകരണപഠനസമ്പ്രദായത്തോടു വേറിടുന്നതാണെന്ന നിലയിൽ

പൊതുവിൽ ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ചരിത്രാത്മക ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നുള്ള വിടുതലും അന്തരവുമല്ല, വ്യാകരണവും ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യസ്തതകളാണ് ചർച്ചക്കെടുക്കുന്നത്. ഇവിടെ ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രത്തെത്തന്നെ വിവരണാത്മകഭാഷാശാസ്ത്രമെന്നമട്ടിൽ ചുരുക്കിക്കാണുകയും ചെയ്യും. അതുമാത്രമല്ല, ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രവും വ്യാകരണവും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തങ്ങൾ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടോ എന്നുള്ള ചിന്തിക്കാതെ പൊരുത്തക്കേടുകളെ പൊന്തിച്ചുകാണിച്ചു മുന്നോട്ടുപോകുന്നു. വ്യാകരണം വെഴ്സസ് ഭാഷാശാസ്ത്രം എന്നൊരു ഇരട്ടയിൽ കുരുങ്ങി നാം ഇവയെ രണ്ട് വിരുദ്ധപദ്ധതികൾ എന്ന മട്ടിൽ മനസ്സിലുറപ്പിക്കുന്നു. എന്തായാലും ഈ വഴിയിൽ പൊതുവായ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെയും, അതിന്റെ സങ്കല്പനങ്ങളുപയോഗിച്ച് വിവരിക്കപ്പെടുന്ന സാമൂഹിക-മനശ്ശാസ്ത്ര-ധൈഷണിക-പ്രകരണ ഭാഷാശാസ്ത്രധാരകളുടെയും നോട്ടങ്ങൾ കേരളപാണിനീയത്തിനുശേഷമുള്ള ഭാഷാപഠനത്തെ സ്വാധീനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമായ ചില കാര്യങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട്. ഭാഷാശാസ്ത്രമെന്ന പ്രയോഗം സാമാന്യമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. 'ആധുനിക' എന്ന വിശേഷണം ചേർത്താലും ഇല്ലെങ്കിലും ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രമെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്ന നിലവന്നു. അത് ശാസ്ത്രീയമാണെന്നും വിവരണാത്മകമാണെന്നും വാമൊഴിയെ പ്രാഥമികമായെടുക്കുന്നതാണെന്നും ഉള്ള ധാരണകൾ അതിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ കൂടാതെ മനസ്സിലാക്കിവരുന്നു. ശരിതെറ്റുകൾ പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന, നിർദ്ദേശാത്മകമായ വ്യാകരണം, അതൊന്നും കൂടാതെ ജനങ്ങളുടെ ഭാഷയെ ഉള്ളതു ഉള്ളതുപോലെ പറയുന്നതുമായ ഭാഷാശാസ്ത്രവും എന്ന മട്ടിലാണ് ഇതിന്റെ ഗ്രഹണം നടക്കുന്നത്. വ്യാകരണം ജനാധിപത്യവിരുദ്ധമായ മൂല്യമുള്ളതാണെന്നുള്ള ഒരു ധാരണയും ഉറച്ചു. രാജരാജവർമ്മ പൗരാധിപത്യത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞത് ചരിത്രാത്മകവ്യാകരണ (ഭാഷാശാസ്ത്ര) ത്തെ മുൻനിറുത്തിയായിരുന്നുവെങ്കിലും അത് ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചാണെന്നുള്ള തെറ്റദ്ധാരണയും ചില വ്യാകരണചർച്ചകളിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. (വ്യാകരണത്തിന്റെ നിർദ്ദേശാത്മകതയിൽ രാജാധിപത്യത്തിന്റെ അധികാരപ്രഭാവം വായിക്കുന്നതിലൊക്കെ ആലങ്കാരികതയാണ് ഉള്ളത്. രാജരാജവർമ്മ പരമ്പരാഗതവ്യാകരണത്തെയും ചരിത്രാത്മകവ്യാകരണത്തെയും വേർതിരിച്ച് മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ടി ഉപയോഗിച്ച സാദൃശ്യകല്പനയാണത്. അതിനപ്പുറത്ത് വ്യാകരണത്തെ ആകെ ഒരു ഫ്യൂഡൽ പ്രത്യയശാസ്ത്ര ഉപകരണമായും ഭാഷാശാസ്ത്രത്തെ

പൗരാധിപത്യപ്രത്യയശാസ്ത്ര ഉപകരണമായും വിലയിരുത്തുന്നതിൽ കാര്യമില്ല എന്നാണ് ഈ ലേഖകന്റെ വിചാരം).

ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രവും പരമ്പരാഗതവ്യാകരണവും ഏകകാലിക മായ പഠനങ്ങൾ എന്നനിലയിലും ഘടനാപരമായ പരിഗണനകളോടുകൂടി യതെന്ന നിലയിലും ഐക്യപ്പെടുന്നുണ്ടെന്ന വാസ്തവംപോലും മിക്കവാറും ശ്രദ്ധിക്കാതെ പോകുന്നു. മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, ഘടനാവ്യാകരണം, വിവരണാത്മകവ്യാകരണം, രചനാന്തരണ-പ്രജനകവ്യാകരണം എന്നി ങ്ങനെ വ്യാകരണമെന്ന സംജ്ഞ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആധുനികധാരക ളിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ സാംഗത്യവും, സൊസ്യൂറും ബ്ലൂംഫീൽഡും ഒക്കെ പരമ്പരാഗത വ്യാകരണത്തെയും പാണിനിയെയും ആദരവോടെ കാണുന്നതിന്റെ യുക്തിയും ഒന്നും നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽ തെളിഞ്ഞുനിന്നില്ല. ഇതിനൊക്കെ കാരണമായത് നമ്മുടെ ഭാഷാശാസ്ത്ര പഠനത്തിൽ ആധു നികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ കൈവഴികളെ വേണ്ടത്ര അവധാനതയോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പഠനങ്ങൾ ഉണ്ടായില്ല എന്നതാണ്. അവയ്ക്കിടയിലുള്ള അന്തരവും മറ്റും ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടില്ല. ഭാഷാപഠനത്തിന്റെ ആധുനിക കാലവികാസത്തെ ഇഴതിരിച്ച് അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽത്തന്നെ നാം വേണ്ടത്ര വിജയിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

പാശ്ചാത്യർ ഇന്ത്യയിലെ സംസ്കൃതഭാഷയെ ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോഴാണ് താരതമ്യാത്മകവും ചരിത്രപരവുമായ സമീപനം ഉറവെടുത്തതെന്നും അതിനപ്പുറത്ത് ഇന്ത്യയിലെ വ്യാകരണത്തെ അടുത്തുകണ്ട വേളയിലാണ് ഘടനാവാദപരമായ സമീപനത്തിന് പുനരുജ്ജീവനം സിദ്ധിച്ച് ആധു നികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ യൂറോപ്യൻധാരകൾ ഉടലെടുത്തതെന്നുമുള്ള വസ്തുതയും നാം ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. അമേരിക്കൻ ധാരയിൽപ്പെട്ടവർ നരവംശ ശാസ്ത്രപരമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വാമൊഴി മാത്രമുള്ള ജനവിഭാഗങ്ങളെ മുൻനിറുത്തി പഠിച്ചപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായി വാമൊഴിയെ പഠിക്കേണ്ടി വരികയായിരുന്നു എന്ന കാര്യവും പൊതുവെ ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. വാമൊഴി അന്യായമൊന്നുമില്ല, അതു പഠനയോഗ്യമാണ് എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്ന അമർത്തിപ്പറച്ചിലായേ വിവരണാത്മകരുടെ വാമൊഴിനിഷ്ഠതയെ വാസ്ത വത്തിൽ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുള്ളൂ. ലിഖിതഭാഷ മാത്രം പഠനാർഹമെന്നു കാണുന്ന വീക്ഷണത്തെ മറികടക്കുവാൻ അവർക്കു സാഹചര്യവശാൽ സാധിച്ചു. വാമൊഴിയെ വിവരിക്കാനും അതുവഴി അവയ്ക്ക് ലിഖിതരൂപം കൊടുക്കാനുള്ള ശ്രമവും ആ അന്വേഷണത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു എന്നും ഇവിടെ ഓർക്കണം. പൈക്കിന്റെ വിഖ്യാതമായ സ്വനവിജ്ഞാനഗ്ര ന്ഥത്തിന്റെ പേരിൽത്തന്നെ ഇതുണ്ട്. ഫൊണറ്റിക്സ്—എ ക്രിട്ടിക്കൽ

അനാലിസിസ് ഓഫ് ഫൊണറ്റിക്ക് തിയറി ആന്റ് എ ടെക്നിക്ക് ഫോർ ദ പ്രാക്റ്റിക്കൽ ഡിസ്ക്രിപ്ഷൻ ഓഫ് സൗണ്ട്സ് (1943). ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ യൂറോപ്യൻധാരകൾക്ക് മാർഗ്ഗദർശകമായ സൊസ്യൂർ പഠനവസ്തുവായി കല്പിച്ചത് വാമൊഴിയായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് ലാങ് എന്ന വ്യവസ്ഥയായിരു ന്നുവല്ലോ. അത് വാമൊഴിക്കും വരമൊഴിക്കും അപ്പുറത്താണ്. അമൂർത്തമായ ഭാഷാവ്യവസ്ഥയാണ് അത്.

സൊസ്യൂർ മുന്നോട്ടുവെച്ച ശാസ്ത്രീയതാസങ്കല്പനവും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ചരിത്രമോ വസ്തുനിഷ്ഠതയോ ആയിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയതക്ക് ആധാരം. സിമിയോളജിക്കൽ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥാപരമായ സങ്കല്പനമാണ് ഭാഷ ഉൾപ്പെടെയുള്ള സാംസ്കാരികവിനിമയപ്രതിഭാസങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാൻ ആവശ്യമെന്നും ഭാഷയെ ഭാഷ എന്ന നിലയിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ അത്തരമൊരു സമീപനം അനിവാര്യമാണെന്നും അതാണ് ഭാഷയോടുള്ള ശാസ്ത്രീയമായ സമീപനം എന്നും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം കരുതിയത്.

ഇങ്ങനെ ഭാഷാശാസ്ത്രമെന്നതുകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്ന ആധുനികയൂറോപ്യൻ വിജ്ഞാനംതന്നെ ബഹുശാഖിയായ ഒന്നാണെന്ന വാസ്തവം കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ഭിന്ന ധാരകളോടുകൂടിയ ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രം മൊത്തത്തിൽ വ്യാകരണവുമായി അടിസ്ഥാനപരമായ യോജിപ്പിലാണുള്ളത്. രണ്ടും ഏകകലികമായ ഭാഷാവിശകലനരീതികൾ മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവ ഘടനാപരമായ സമീപനത്തെ ഉൾവഹിക്കുന്നു. പിന്നെന്താണ് ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വ്യാകരണത്തിൽ നോക്കാനുണ്ടാവുക. അതു മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് വീണ്ടും അവ തമ്മിലുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ ചില പൊരുത്തക്കേടുകൾകൂടി നോക്കുന്നത് നന്നാകും.

വ്യാകരണകാരൻ ഭാഷയെ അപഗ്രഥിക്കുന്നു. ഭാഷാശാസ്ത്രകാരനും ഭാഷയെ അപഗ്രഥിക്കുന്നു. ഭാഷയെ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ ഘടനയായി കാണുന്നു എന്നാണിതിനർത്ഥം. വ്യാകരണകാരൻ ലിഖിതഭാഷയെ മുഖ്യമായെടുത്തു പഠിക്കാനും വിവരിക്കാനും (വിവരിക്കുന്നു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ അവരെയും വിവരണാത്മകഭാഷാശാസ്ത്രകാരന്മാർ എന്നു വിളിക്കാനാകും; ലിഖിതഭാഷാവിവരണം.) ശ്രമിച്ചതിനാൽ അവർക്ക് ചില എളുപ്പങ്ങളുണ്ടായി. അവർ ശബ്ദങ്ങളെ വർഗ്ഗീകരിക്കാനും അവ വാക്യമാകുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്ന സംസ്കാരപ്രക്രിയകളെന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കാനും ശ്രമിച്ചു. ശബ്ദങ്ങൾ ചേർന്നാണ് പദമുണ്ടാകുന്നത്. അങ്ങനെ ചേരുമ്പോൾ ചില ക്രമങ്ങളുണ്ട്, ചില സംസ്കരണകാര്യങ്ങളുണ്ട് എന്ന് അവർ കണ്ടു.

നാമവും ക്രിയയുമാണ് വാക്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടനയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. അതിൽ പല തരത്തിൽ കൂടിച്ചേരുന്നു. അതിനനനുസൃതമായി ചേർപ്പുകൾ, കൊളുത്തുകൾ ഉണ്ട്. അവ ചേരുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ നാമമേതെന്നും ക്രിയയേതെന്നും വേർതിരിയും. വിശേഷണങ്ങളും നിഷ്പാദനരൂപങ്ങളും മറ്റും. പദങ്ങൾ ചേരുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന പരിണാമം എന്ന നിലയിൽ സന്ധിയും മറ്റും. അന്വയക്രമവും പ്രധാനം. ഇതൊക്കെ വ്യവച്ഛേദിച്ച് വിവരിച്ചാൽ ഒരു ഭാഷയുടെ വ്യാകരണമായി. വ്യാകരണമെന്നാൽ രൂപസിദ്ധിക്രമവും അന്വയസമ്പ്രദായവും വിവരിക്കലാണെന്ന് രാജരാജവർമ്മ. ശബ്ദങ്ങളുടെ ചേർച്ചയുടെ, അതിനാവശ്യമായിവരുന്ന കൊളുത്തുകളുടെ (പ്രത്യയങ്ങളുടെ) പഠനമാണ് മുഖ്യമായും വ്യാകരണം. നാമത്തോടും ധാതുവിനോടും ചേരുന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ വിവരിച്ച് വാക്യഘടന(അന്വയക്രമം)യും വിശദീകരിച്ചാൽ അടിസ്ഥാനവ്യാകരണമായി. നാമാധികാരവും ധാത്വധികാരവുമാണ് വ്യാകരണത്തിന്റെ മുഖ്യഭാഗം എന്നു വരുന്നതിനു കാരണം വ്യക്തം. പ്രത്യയങ്ങളുടെ ചേർച്ചയിൽ ഏത് രൂപം ചേരുന്നു, സംഹിതയിൽ വരുന്ന മാറ്റങ്ങളെ നിജപ്പെടുത്തുന്നതെന്ത് എന്നതുപോലുള്ള കാര്യങ്ങളൊക്കെ വിശദമാക്കേണ്ടതും വ്യാകരണത്തിന്റെ ധർമ്മമാണ്. കാരണം അതൊക്കെ വാക്യരചനയിൽ സംഗതമാണ്. വാക്യം ഉണ്ടാക്കുന്ന കലയുടെ വിവരണം പ്രത്യയനിഷ്ഠമായി നിർവ്വഹിക്കുകയാണ് വ്യാകരണകാരൻ ചെയ്യുന്നത് എന്നു ചുരുക്കിപ്പറയാം. ശബ്ദം നിർമ്മിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളൊക്കെ വേർതിരിച്ചുപഠിക്കാനുള്ള ശ്രമവും അതിന്റെ ഭാഗമാകാം. അങ്ങനെയാണ് വർണ്ണവിജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുന്നത്. (ശിക്ഷാപാരമ്പര്യത്തിൽനിന്ന് ഊർജ്ജം സ്വീകരിച്ച് വർണ്ണവിവരണം നടത്തുന്നിടത്തൊക്കെ വാമൊഴിപരമായ വീക്ഷണവും വ്യാകരണകാരന് സഹായത്തിനെത്തുന്നുണ്ട് എന്നതും മറന്നുകൂട.)

വാക്യത്തെ അപഗ്രഥിച്ച് കാണിക്കുന്ന വ്യാകരണത്തിന്റെ പണിയിലുള്ള വാക്യബോധം വിട്ടുള്ള, എന്നാൽ കുറേ കണിശതകളുള്ള ഒരു പഠനരീതിയാണ് ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിൽ നാം പൊതുവെ കാണുന്നത്. വാക്യവിചാരമോ വാക്യത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള അവബോധത്തോടെയുള്ള ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിൽ സാമാന്യമായി കാണില്ല. ഐ-സി അനാലിസിസ് ഒഴിച്ചുനിർത്തിയാൽ. ഭാഷാശബ്ദങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുന്ന സ്വനം, അതിൽ ഘടനാപരമായി സാംഗത്യമുള്ള സ്വനിമം, ചിഹ്നപദവിയുള്ള രൂപങ്ങൾ ഇവയെ വിശദമാക്കുന്ന ജോലിയാണ് സാമാന്യമായ ആധുനികഭാഷാശാസ്ത്രം ഏറ്റെടുക്കുന്നത്. ഭാഷയെ സ്വനം, സ്വനിമം, രൂപിമം എന്നിങ്ങനെ വിവിധ തലങ്ങളുള്ള ഘടനയായി കാണുവാൻ അവർക്കു കഴിയുന്നു.

വാക്യപരിഗണനയിലുള്ള ഈ ഉദാസീനത ഒരു സാമ്പ്രദായിക -പരമ്പരാഗത വ്യാകരണകാരനെ ചൊടിപ്പിക്കും. ഭാഷയുടെ ഭാഷാത്വം കാണാതിരിക്കുന്നു, വാക്യനിർമ്മിതി പരത, പ്രജനകത്വം ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിനില്ലെന്ന് അവർക്കു തോന്നിയേക്കും. ഇത്തരം വിപ്രതിപത്തികളുടെ ഒരു രൂപമാണ് എൻ.എൻ. മൂസ്സതിന്റെ വ്യാകരണവിവേകത്തിന് എഴുതിയ അവതാരികയിൽ പ്രൊഫ. കെ. രാമചന്ദ്രൻനായർ പ്രദർശിപ്പിച്ചത്. ഈ പരിമിതികളെ മറികടന്ന് വാക്യഘടനയെ വിശദീകരിക്കാൻ പുറപ്പെട്ട ചോംസ്കിയിൽ വ്യാകരണമെന്ന സംജ്ഞയ്ക്ക് പുതുജീവൻ കിട്ടുന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. വ്യാകരണക്കാർക്ക് ഘടനയിലേക്ക് കണ്ണു ചായുമ്പോൾ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന് കമ്പം ഘടകങ്ങളിലേക്കാണ്.

വിവരണാത്മകഭാഷാശാസ്ത്രകാരന്മാരിലൂടെയും, സൊസ്യൂറിയൻപാരമ്പര്യവും യാക്കോബ് സൺ-പ്രാഗ് പാരമ്പര്യവുമൊക്കെ പറയാവുന്ന യൂറോപ്പിലെ വിവിധ പഠനകേന്ദ്രങ്ങളിലായി ഭാഷാശാസ്ത്രകാരന്മാർ നടത്തിയ പഠനങ്ങളിലൂടെയും വികസിച്ചുവന്നത് മുഖ്യമായും സ്വന -സ്വനിമ-രൂപിമപഠനലോകങ്ങളാണ്. ഘടനാപരമായ സങ്കല്പനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു എങ്കിലും ഘടകങ്ങളെയാണ് അവ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. ഘടകങ്ങളെ സിദ്ധാന്തീകരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സിദ്ധാന്തിക്കപ്പെട്ടുണ്ടായ അടിസ്ഥാന സങ്കല്പനകളെ വിവരണത്തിനു സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് മുന്നേറുന്ന ഭാഷാഭേദപഠനങ്ങളും സാമൂഹിക ഭാഷാപഠനങ്ങളും ശിശുഭാഷാപഠനങ്ങളും ശൈലീപഠനങ്ങളും ഒക്കെ ആധുനിക ഭാഷാശാസ്ത്രം എന്ന സംജ്ഞയുടെ വിവക്ഷയിൽ വരുന്നുവെന്നു പറയാം. അതിനപ്പുറത്ത് സൊസ്യൂർ ഇരട്ടകൾ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവതരിപ്പിച്ച അടിസ്ഥാന പരികല്പനകളും ഭാഷാശാസ്ത്രചിന്തകളെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നു. ഇവയെയെല്ലാം അവലംബിച്ച് പൂർവ്വാശ്രമത്തിലേക്ക് കണ്ണയക്കുകയാണ് വ്യാകരണപുനർവ്വായനക്കാർ ചെയ്യുന്നത്.

ഇങ്ങനെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ വ്യാകരണകാരന്മാർ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിലെ മിക്കവാറും സങ്കല്പനങ്ങൾ പൂർവ്വവകല്പനം ചെയ്തതായി മനസ്സിലാക്കാൻ ഇടവരും. ലീലാതിലകത്തിലും മലയാഴ്മയുടെ വ്യാകരണത്തിലും ഗുണ്ടർട്ടുവ്യാകരണത്തിലും കേരളപാണിനീയത്തിലുമൊക്കെ സാമാന്യഭാഷാശാസ്ത്രത്തിലെയും സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിലെയും ധൈഷണികഭാഷാശാസ്ത്രത്തിലെയും സൂക്ഷ്മവിവേചനങ്ങളും തിരിച്ചറിവുകളും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാകും. ചില അപര്യാപ്തതകൾ മനസ്സിലായെന്നും വരും. അങ്ങനെ ചില പുത്തനറിവുകൾ സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് കേരളപാണിനീയത്തിലേക്ക് ഭാഷാശാസ്ത്രം പരിശീലിച്ചവർ തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ നടത്തുന്നത്.

ഇത്തരം നോട്ടങ്ങളുടെ ഭാഗമായി, സൊസ്യൂറിയൻ പരികല്പനയായ ഏകകാലികതയെ സംബന്ധിച്ച ധാരണകൾ മനസ്സിലുറപ്പിച്ച്, വ്യാകരണം എന്നാൽ ഏക കാലികമാണെന്നും അതിൽ ബഹുകാലികമായ സമീപനം തുന്നിച്ചേർക്കുന്നത് അയുക്തമാണെന്നും ഒരാൾക്ക് വാദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. ആഗമിക(ബഹുകാലിക) മാർഗ്ഗത്തിലുള്ളതാണ് തന്റെ വ്യാകരണമെന്ന രാജരാജവർമ്മയുടെ ഭാഗികമായി മാത്രം ശരിയാകുന്നതാണ് എന്നൊരു നിരീക്ഷണത്തിനും വകയുണ്ട്. പലതരം സമീപനങ്ങളുടെ കൂടിക്കുഴയലുണ്ട് എന്നതുതന്നെ കാര്യം. അതിനെ സൈദ്ധാന്തികസംവാദമെന്നു വിളിച്ചാൽ ബഹുമതിയായി മാറും. ഭാഷാശാസ്ത്രവും ഭാഷാപഠനസമീപനങ്ങളുടെ ചരിത്രവുമൊക്കെ പഠിക്കുമ്പോഴാണ് ഇങ്ങനെ പലതരം വായനകളുണ്ടാകുന്നത്.

ഇനി, ലാങ് പരോൾ സങ്കല്പനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ കേരളപാണിനീയത്തെ സമീപിക്കുക. സെമിയോളജിക്കലായ പഠനത്തിന്റെ വസ്തുവായിട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥയാണ് ലാങ് എന്ന സങ്കല്പത്തിലുള്ളത്. കേരളപാണിനീയത്തിന്റെ പഠനവസ്തു എന്തായിരുന്നുവെന്ന മിതമായ ചോദ്യമെങ്കിലും ഇതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ചോദിക്കാമല്ലോ. കാണപ്പെട്ടതുവെച്ച് അതിന്റെ ഭാഷാവ്യവസ്ഥയിൽ നിരന്ന ചിഹ്നങ്ങളുടെ സാമാന്യസ്വഭാവമെന്താണ് എന്നു ചോദിക്കാം. ആ ഭാഷാവ്യവസ്ഥയിൽ വാമൊഴിഭേദങ്ങൾക്കു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ലേ, ഉണ്ടെങ്കിൽ എത്രത്തോളമാണത്, ഏതു സ്പീച്ച് കമ്യൂണിറ്റിയുടെ ഭാഷയാണ് കേരളപാണിനീയത്തിന്റെ പഠനവസ്തുവായി പ്രവർത്തിച്ചത്, അതിലെന്തെല്ലാം പെട്ടു, എന്തെല്ലാം ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടു എന്നൊക്കെ പരിശോധിക്കാൻ ഈ ഒരു സങ്കല്പനപരിചയം പ്രേരണ ചെലുത്തിയേക്കാം. അവബോധപരമായി ഇതൊന്നും തോന്നില്ല, തിരിഞ്ഞുകിട്ടില്ല എന്ന് അർത്ഥമാക്കുന്നില്ല.

സ്വനത്തെക്കുറിച്ചും സ്വനിമത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള അറിവ് സംവൃതോകാരചർച്ചയിലൊക്കെ എളുപ്പത്തിൽ ഇടപെടാനും അതിനെ യുക്തിപൂർവ്വകമായ നിഗമനങ്ങളിലേക്ക് എത്താനും സാധിച്ചേക്കും. സ്വനിമവിജ്ഞാനം വർണ്ണവിജ്ഞാനത്തെ സൂക്ഷ്മവത്കരിക്കാനുതകാം. രൂപിമവിജ്ഞാനം പ്രകൃതിപ്രത്യയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ചർച്ചകളെ ചിട്ടപ്പെടുത്താൻ സഹായിച്ചേക്കാം. ഇപ്പറയുന്നതൊന്നും ഭാഷാശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം വ്യാകരണവിഷയങ്ങളിൽ അന്തിമമായ തീർപ്പുണ്ടാക്കാനുതകുന്നതാണ് എന്ന തരത്തിൽ മനസ്സിലാക്കരുത്. പല തരത്തിലുള്ള ആലോചനകളിലേക്കു നയിക്കുന്നു എന്നു കാണുന്നതാകും ശരിയാവുക. ഉദാഹരണത്തിന് സംവൃതോകാരചർച്ച നോക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ വർത്സ്യഖരത്തിന്റെ

കാര്യമെടുക്കുക. നമ്മുടെ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞർക്ക് ഇക്കാര്യത്തിലൊന്നും ഒരേ നിഗമനത്തിലേക്ക് എത്തിച്ചേരാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പക്ഷേ, അതിനെ സംബന്ധിച്ച് കുറേയധികം ആലോചനകൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. അവയെ പരിശോധിച്ച ചില തീർപ്പുകളിലേക്ക് എത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളും നടന്നിട്ടുണ്ട്. അതുതന്നെ മതിയാകും. അന്വേഷണബുദ്ധിയെ ത്വരിപ്പിക്കലാണ് വ്യാകരണകലയുടെയും അതിന്റെ തുടർച്ചയെന്നനിലയിൽ പരിഗണിക്കാവുന്ന ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെയും മുഖ്യമായ ധർമ്മം എന്നുകണ്ടാൽ.

വിശകലനവസ്തുവിലും സമീപനത്തിലും ഏതാണ്ട് പൊരുത്തമുള്ളതും അക്കാര്യങ്ങളിൽ തുടർബന്ധം കല്പിക്കാവുന്നതും, അതേ സമയം സങ്കല്പനകളിലും പരിചരണരീതികളിലും ഭിന്നതകളുള്ളതുമായ രണ്ടു പഠനമേഖലകൾ എന്ന നിലയിൽ കാണുന്നതിലൊന്നും തരക്കേടില്ല. ഒരു വിശാലവിഷയമേഖലയിലെ അന്തർസംവാദമായി കണ്ടാലും തരക്കേടില്ല. പ്രധാനമായ കാര്യം ഇതാണ്. ഈ സംജ്ഞകളുടെ വിവക്ഷകളെ ചരിത്രപരവും വസ്തുനിഷ്ഠവുമായ ബന്ധങ്ങളെ മുൻനിർത്തി മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഉദാസീനതകളിൽനിന്നുളവാകുന്ന പ്രതീതിനിഷ്ഠധാരണകളെ ആശ്രയിക്കുന്നത് ഒരു നിലയ്ക്കും ശാസ്ത്രീയമല്ല. ശാസ്ത്രീയമെന്നും അശാസ്ത്രീയമെന്നും കല്പിക്കുന്നതിൽപ്പോലും ചില ചരിത്രപരമായ ധാരണകൾ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നത് കണ്ടേ തീരൂ. തുടക്കത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നപോലെ, വ്യാകരണവീക്ഷണത്തിൽ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തെ പരിശോധിക്കാൻ കഴിയാതെ പോകുന്നതിലും ഇത്തരം ധാരണകളുടെ പ്രവർത്തനം നിരീക്ഷിക്കാൻ കഴിയും. പുതിയതു വെളിച്ചമാണെന്നും ഭൂതം വെളിച്ചത്തിൽ തെളിയാവുന്ന ഇരുട്ടുതങ്ങുന്ന മേഖലകളാണെന്നുമുള്ള ഒരബോധധാരണ. സംജ്ഞകളെ ഇത്തരം ധാരണകൾ പൊതിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. അവയ്ക്കുമുണ്ട് അപനിർമ്മിക്കപ്പെടേണ്ട അർത്ഥതലങ്ങൾ.

അവലംബകൃതികൾ

1. ഗോപിചന്ദ് നാരംഗ് 2013, (വിവർത്തനം–പി. കൃഷ്ണൻ) *ഘടനാവാദവും ഉത്തരഘടനാവാദവും പൗരസ്ത്യകാവ്യശാസ്ത്രവും*, സാഹിത്യ അക്കാദമി, ന്യൂഡൽഹി.
2. ജോർജ്ജ്, സി.ജെ., 1998 *'കേരളപാണിനീയം, ബോധനം, സിദ്ധാന്തം, സംവാദം'* സംസ്കാരകേരളം, പു.12, ല.1, തിരുവനന്തപുരം.
3. ജോർജ്ജ്, സി.ജെ., 2001 *'ഭാഷാശാസ്ത്രം', ചിഹ്നശാസ്ത്രവും ഘടനാവാദവും,* ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം.
4. പ്രഭാകരവാര്യർ, കെ.എം., *പൂർവ്വകേരളഭാഷ*, മദിരാശി സർവ്വകലാശാല.
5. മൂസത് എൻ.എൻ., 1987 *വ്യാകരണവിവേകം*, നാഷനൽ ബുക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം.

6. രാമചന്ദ്രപൈ കെ.വി., 1979 *വ്യാകരണപഠനങ്ങൾ*, ലില്ലി ബുക് സെന്റർ, ചങ്ങനാശ്ശേരി.
7. രാജരാജവർമ്മ, ഏ.ആർ., 2010 *കേരളപാണിനീയം*, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
8. ഷൺമുഖം, എസ്.വി., 1995 *ലീലാതിലകം സാമൂഹികഭാഷാശാസ്ത്രദൃഷ്ടിയിൽ*, കേരളഭാഷാഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.